

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/18/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899015
Dátum vydania rozhodnutia:	02.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014899015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: N. Z., bytom vo V., právne zastúpený: JUDr. Martin Cibula, Advokátska kancelária M. Pišúta 919/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100902/1051142/2012/STA zo dňa 05. marca 2013, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/21/2013-32 zo dňa 07. novembra 2013, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/21/2013-32 zo dňa 07. novembra 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutie žalovaného v záhlaví rozsudku označeného ako žalovaný v druhom rade č. 1100902/1051142/2012/STA zo dňa 05.03.2013 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012, označeného ako žalovaný v prvom rade, podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti konanie zastavil a konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému v prvom rade súd zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný v druhom rade je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 782,46 € do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 17, § 73 ods. 4, 5 zákona č. 337/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, § 9 ods. 3, § 19, § 19a ods. 2, 3 zákona č. 466/2009 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok v znení účinnom od 01.01.2012 (ďalej len z. č. 446/2009 Z.z.), ďalej na § 2 písm. f), § 85 ods. 1, 2, 3 a 4, § 89 ods. 1, 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len z. č. 563/2009 Z.z.). Skonštatoval, že rozhodnutie, ktoré súd preskúmal, nespĺňa podmienku preskúmania podľa § 250 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 248

písm. a) O.s.p. z dôvodu, že ide o rozhodnutie procesného charakteru, ktoré sa týka vedenia exekúcie a s poukazom na § 248 písm. a) O.s.p. nepodlieha súdnemu prieskumu rozhodnutí správnych orgánov. Súd v danej veci dospel k záveru, že správny orgán nepostupoval v súlade s § 9 ods. 12 a 13 zákona č. 446/2009 Z.z. a napriek tomu, že proti exekučnej výzve bolo podané odvolanie, Colný úrad Prešov neinformoval príslušný orgán členského štátu o podaní opravného prostriedku a o rozsahu, v akom pohľadávka bola napadnutá opravným prostriedkom. Taktiež sa nezaoberal odvolacími námietkami žalobcu v súvislosti s doručovaním platobných výmerov a ich právoplatnosťou a vykonateľnosťou. S poukazom na podstatnú okolnosť v tejto veci, že vydaniu preskúmaného rozhodnutia predchádzalo konanie žalovaného, teda postup správneho orgánu, ktorý mal byť v súdnom konaní preskúmaný prejudiciálne, bol v rozpore so zákonom a ústavnými právami žalobcu, bolo potrebné napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, nakoľko je potrebné v naznačenom smere preskúmať zákonnosť postupu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu bolo rozhodnutie žalovaného vydané predčasne. Súd poukázal na to, že správne orgány v ďalšom konaní sa budú zaoberať vykonateľnosťou konkrétnych platobných výmerov vzhľadom na skutočnosť, že tieto žalovanému neboli doručené a v tej súvislosti aj s výkazom nedoplatkov ako exekučným titulom, námietkou premĺčania vznesenou Colným úradom Mošnov.

II.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd dospel pri svojich skutkových a právnych konštatovaniach k protirečivým záverom. Uvedené skutkové a právne závery nekorešpondujú ani s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaný uviedol, že ak by colný úrad neinformoval českú stranu o podaní odvolania voči daňovej exekučnej výzve, s uvedenou skutočnosťou nespája žiadna právna úprava priamy procesnoprávny či hmotnoprávny dosah na vymáhanie peňažnej sumy už v začatí exekučnom konaní. V momente začatia vymáhania nedoplatku - začatia exekúcie podľa zákona č. 563/2009 Z.z. správca dane postupuje v režime ustanovení § 88 a nasl. zákona č. 563/2009 Z.z. a iba prípadný rozpor s týmito ustanoveniami môže mať podstatný dosah na zákonnosť vedenia exekúcie a rozhodovania o nej. Žalovaný poznamenal, že predmetom odvolania žalobcu voči daňovej exekučnej výzve colného úradu ani neboli skutočnosti súdom vytýkané žalovanému v rozsudku. Navyše nie je pravdou, že žalovaný neoboznámil českú stranu o podaní odvolania voči daňovej exekučnej výzve, pretože ihneď po postúpení odvolania žalovanému, ako odvolaciemu orgánu, sa žalovaný spojil s českou colnou správou, čo zreteľne preukazuje odpoveď colného úradu pre Moravskosliezsky kraj č. 20431-2/2013-570000 - 042 zo dňa 21.03.2013, ktorá reaguje na žiadosť žalovaného zo dňa 28.02.2013 vo veci odvolania daňového subjektu N. Z..

Daňová exekučná výzva, ktorej zákonnosť rozhodnutím žalovaný potvrdil, bola vydaná pred podaním odvolania žalobcom voči nej. Teda predmetom posudzovania rozhodovania žalovaného zo strany súdu mohla byť iba okolnosť, či žalovaný správne posúdil zákonnosť daňovej exekučnej výzvy ku dňu jej vydania. Sám súd konštatuje, že daňová exekučná výzva je procesného charakteru, napriek tomu následne konštatuje, že v konkrétnom prípade zrušil rozhodnutie žalovaného, čím popiera svoje predchádzajúce tvrdenie. Žiadne ustanovenie O.s.p. neustanovuje podmienky, za ktorých je rozhodnutie štátneho orgánu procesného charakteru nepreskúmateľné a inokedy preskúmateľné.

Zákon č. 446/2002 Z.z. vychádza z princípu prezumpcie správnosti a zákonnosti rozhodnutia členského štátu a orgánom vymáhajúceho štátu ani neprislúcha právo verejnú listinu iného štátu, ako aj údaj o jej právoplatnosti skúmať, nakoľko to patrí do právomoci členského štátu. Na akceptáciu požiadavky úradu zmluvného štátu bol colný úrad oprávnený a zároveň aj povinný už len vtedy, ak mu právoplatnosť a vykonateľnosť úrad označil. Žalovaný taktiež opakovane zdôrazňoval, že v konkrétnom prípade je v zmysle ustanovenia § 73 ods. 5 zákona č. 337/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, resp. podľa § 89 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. exekučným titulom Výkaz nedoplatku zo dňa 06.08.2007. Právoplatnosť a vykonateľnosť platobných výmerov potvrdili orgány českej strany a následne predložili listinné dôkazy preukazujúce doručenie platobných výmerov s tým, že žalovaný vykonal doplňujúce šetrenie ohľadom trvalého pobytu žalobcu. V danom prípade má žalovaný za to, že žalobca mal preukázať súdu

skutočnosť, že platobné výmery mu neboli doručené.

Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal ho zastaviť konanie podľa ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom s tým, že trovy konania znáša žalobca. Alternatívne, aby napadnutý rozsudok súd zmenil tak, že žalobu zamietal.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, doručeného krajskému súdu dňa 03.02.2014 uviedol, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu, nakoľko tento vec správne posúdil, riadne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre rozhodnutie o merite veci. Mal za to, že rozhodnutie súdu je dostatočne odôvodnené a vyčerpávajúco sa vysporiadal s relevantnými argumentmi oboch procesných strán. Žalovaný netvrdí žiadne ďalšie skutočnosti, ktorými by vyvracal správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu a s ktorými by sa už krajský súd nevysporiadal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za vecne správny, a to pre procesné pochybenie, ako aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv.

Rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej (vrátane rozhodnutia všeobecného súdu v správnom súdnictve) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciám spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách(...), najmä garanciám obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 230/03 z 31. marca 2004).

Za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentmi a návrhmi (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 344/2010 zo 6. apríla 2011).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením

nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS/115/03, či sp. zn. III. ÚS/60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 09. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS/209/04, sp. zn. IV. ÚS/112/05, sp. zn. I. ÚS/380/08, sp. zn. III. ÚS/172/2010, či sp. zn. II. ÚS/537/2010 - www.concourt.sk).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu musí byť zdôvodnené jasne a nepochybne. Rozsudok vynesенý súdom musí obsahovať odôvodnenie. Odôvodnenie rozsudku musí byť písomné a musí obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy rozsudku. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov, či odseky a strany odvolaním napadnutého rozhodnutia. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

Ďalej najvyšší súd poukazuje na to, že najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozsudku je tzv. právna veta, t.j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a ktorý musí korešpondovať s výrokom a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie.

Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho de facto obral o možnosť dvojínštancného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu, ako aj administratívneho spisu dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu na opätovné rozhodnutie, nakoľko v rozhodovaní súdu došlo k pochybeniam a navyše rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo dostatočne odôvodnené, nebolo zrejmé z akých úvah súd vychádza pri svojej rozhodovacej činnosti.

Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu bolo preskúmanie daňovej exekučnej výzvy č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012, ako aj platobné výmery uvedené v tejto exekučnej výzve a rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100902/1051142(2012/STA zo dňa 05.03.2013.

Prvostupňový súd už po podaní žaloby sa dopustil chyby, kedy neodstránil vady jednak petitu spočívajúce v jednoznačnej špecifikácii platobných výmerov, ktorých žalobca sa domáhal preskúmania a jednak neustálil si účastníka na strane žalovaného. Žalovaným správnym orgánom je pri rozhodnutiach vydaných v správnom konaní správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni ako nositeľ konkrétnych právomocí. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa mal uznesením odstrániť vady žaloby a až následne pokračovať v konaní. Zo žaloby musí byť teda zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie preskúmať. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona, ktorý však musí tiež konkretizovať, t.j. že správny orgán porušil vydaním rozhodnutia konkrétny zákon alebo iný právny predpis, a to poukázaním na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva. Navrhovaným petitom je výrok o zrušení napadnutého správneho rozhodnutia, prípadne aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie. Ak teda z obsahu žaloby bolo zrejmé, že sa domáha žalobca aj preskúmania platobných výmerov, tieto mali byť výslovne uvedené v petite žaloby, ako aj ich preskúmanie malo byť riadne odôvodnené v žalobe. Krajský súd konanie vo vzťahu k platobným výmerom zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p., avšak odvolací súd poukazuje na to, že mu z rozhodnutia prvostupňového súdu nie sú zrejmé platobné výmery, voči ktorým bolo konanie zastavené. Výrok rozsudku č. k. 4S/21/2013-32 zo dňa 07.11.2013, ktorým súd zrušuje rozhodnutie žalovaného v druhom rade č. 1100902/1051142/2012/STA v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012 a zároveň konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému v prvom rade zamietla, je rozporuplný. Súd nemôže zrušiť rozhodnutie žalovaného správneho orgánu spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátiť žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie a súčasne zamietnuť konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému správnomu orgánu prvého stupňa, nakoľko konanie pred správnym orgánom prvého a druhého stupňa je jedným celkom, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov správneho konania. Ak by súd zamietol žalobu voči správnomu orgánu prvého stupňa, nemôže zároveň zrušiť aj jeho rozhodnutie.

Najvyšší súd poukazuje, že krajský súd na jednej strane k preskúmanému rozhodnutiu zaujal postoj, že nespĺňa podmienku preskúmania z pohľadu § 250 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 248 O.s.p. z dôvodu, že ide o rozhodnutie procesnej povahy, ktoré sa týka vedenia exekúcie a teda nepodlieha súdnemu prieskumu, na strane druhej toto rozhodnutie preskúmal, nakoľko mal pochybnosti o jeho nezákonnosti. Odvolací súd poukazuje na to, že takéto odôvodnenie je nedostatočné a nie je z neho zrejmé, na základe akých skutočností súd rozhodnutie preskúmal. Ak sa krajský súd rozhodol preskúmať administratívne rozhodnutie procesnej povahy, nemusí sa takéto preskúmanie považovať za vadu súdneho konania, nakoľko súd poskytol v danom prípade účastníkovi ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, avšak takéto konanie krajského súdu v rámci jeho rozhodovacej činnosti je potrebné aj náležite odôvodniť.

Úlohou krajského súdu bude odstrániť vyššie uvedené procesné nedostatky jednak postupom podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 43 ods. 1 O.s.p. a to s prihliadnutím na koncentračnú zásadu, ktorou sa konanie v správnom súdnictve riadi a následne sa bude opätovne zaoberať konaním pred správnym orgánom, ako aj zákonnosťou jednotlivých rozhodnutí, doručovaním platobných výmerov v súvislosti s otázkou právneho zastúpenia žalobcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa ustanovenia § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v novom konaní krajský súd odstráni procesné nedostatky, preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu, vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p. a najmä svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.